

Prvega majnika dan.

„Májnika prvi je dan! — Otrôci, le vênkaj na prósto,
 Zôra vas vabi blestêč! hitro, praznujmo sedaj
 Sladkega ljubca prihòd, po katerem smo vsi hrepenéli,
 Ko nam ledéna je noč trla ubogo teló“.
 Vspómladi skôro objém sprejema obitelj prijazno,
 Trosi povsòdi na pot lepo vonjivi jej cvet.
 Sape igrajo dehtêč se, v mislih cvetočih nasmíha
 Mlade se zemlje obraz; gleda jo sinje nebó,
 Biserov svetlih morjé daruje jej danes premilo:
 Majniku mora na čast tkati obleko si ž njim.
 Potniki naši moléé čez hribec šetó se v dolino,
 Divne prirode je čar vstávljal pogóvoru glas.
 Dete v naročji samó zavríska smíjoč se veselo,
 Ono še zá-se ne vé, kakor v zavésti si nij
 Ptiček, ki támkaje v vzduh pojoč se vzdiguje rádošno:
 A neizmerna sladkóst bitja prošinja obá,
 Ko se privadil pogled nadzémeljsko-lepih prizorov,
 Ko je kipelo srcé vžitkov in blazih čutí:
 Sili beseda na dan, in drugemu drugi po svojem
 Vtis popisúje globók, ki ga je najbolj razvnel.
 Večjemu dečku potem na misli je zopet rastlinstvo,
 S trudoljubívo rokó seže po delu deklè.
 Mlajši kaže jej brat gradóve in cerkve in sèla,
 Hribe in vrhe planín, ki obiskal bi jih rad.
 Njiju sestrica gredóč po vsacem obrača se cvetji,
 Nikdar pazljivi čuvaj, psiček od nje ne beží.

Ali tam doli kder log se senčen in lep razprostira,
 Kder mej drevesi vabèč čisti izvór klokotá,
 Tam vtaborili so se, pripekalo silno vže solnce,
 Dobro utruncem dèl šátor je gost in hladán,
 Mati prinesli soboj skrbèč okrepčal so okusnih:
 Maslo surovo in kruh, to se prilleglo je vsem!
 Glej, tudi gnjati vsakter zalóžaj prejel je v poboljšek,
 Oj, in pogače na vrh lep in izdaten še kos!
 Vrelca tekoče srebró napòj jim je bilo izbóren,
 Pili zdravijco so ž njim: „maj, naj cvetoči živí!“
 Rádosti, sreče sladké nij bilo ni konca ni kraja,
 S šalo vrstil se je smeh, z ígro na travnici ples.
 Détece nagne sedaj glavícičo ljubo k počitku,
 Mati zaziblje ga v sèn z glasom premilim pojóc:

Cvètne je dôbe
 Priljubljeni dan,
 Pisani vrti,
 Zeléna raván.

Pléžite vence,
 Vijóle rastó,
 Pojte, saj tudi
 Vsi ptiči pojó.

Pléšite v krogi,
 Prelepi je kráj,
 Glejte, na zemlji
 Vže našli ste ráj;

V njem vaše srce
 Najlepši je cvet —
 Da ga vihárni
 Osúl ne bi svet!

Lujiza Pesjakova.

Otročje igre

v pésecah.

VII.

*Pédenj-člôvek in láket-bráda, kakó sta
 se metála.*

Pédenj - člôvek, láket - bráda
 Izkusíla bi se ráda,
 Kdó močnéjši je v rokáh,
 Kdó trdnéjši je v nogáh.
 Sprímeta se pretesnó,
 Glédata se pregrdó.
 Člôvek brádo skúbe, víje,
 Da mu v pésti cvíli, vpíje,
 Cvíli, vpíje, malo žíva,
 V kót pobégne in počíva.
 Kadar támkaj se oddáhne,
 Na člôvéka zópet máhne,
 In pred njím se razkoráči,
 V usta njemu sebe tláči,
 V óči zbada ga košáta,
 Vsa košáta in kosmáta:

Zamaši mu hrkalo,
 Oslepí mu zrkalo;
 Izpodnése mu nožíco,
 Položí ga na zemljíco.
 Pôtlej skóči, smúk! na péč,
 Kamor hódi máčka léč;
 Gospodárja se bojí,
 Ki za mízo trdno spí.

VIII.

Kolína.

Mí smo dávi múho kláli
 In kolíne vam posláli,
 Z mėsom tudi klobasíc:
 Nékaj lépih krvavíc,
 Trí meséne,
 Trí prténe.
 Vína sámí si kupíte,
 Ž njím kolíno poplákните!

M—l.

Tolmáč.

VII. Pédenj- člôvek ali pedanj- člôvek, možíček, vèlik samó eno „péd“ ali en „pedánj.“ — Láket- bráda ali: lakát- bráda, to je brada, dolga en „láket“ ali en „lakát“ (en vátal). Té dvé iméni: „pédenj- člôvek“ in „láket- bráda“ čítamo rés v Valjavčevih pripovédkah na 180. in 184. stráni. — Hrkalo je šalívo rečeno, namesto dušník ali grlo, ker ž njím „hrkamo“. — Zrkalo ali okó.

VIII. Jéterne klobáse Gorénjec imenúje prténe klobáse.